

bökve, akik nem messze tőlünk sorba rakták a még kiégetetlen téglákat, kis házakat csináltak belőlük, a kis házak tetejére meg nádköteget tettek cserép helyett, lehetne, mondta a Nenádov gyerek, én meg arra gondoltam, hogy valami erdei manó, mint mondjuk a Nenádov gyerek, szépen ellakhatna azokban a kis házakban, aztán meg arra, hogy már nem sok pénz kell a biciklire, amire gyűjtöttem, a zsebpénzem felét már régóta félretettem, hogy ha összejön a biciklire való, megvegyem a járművet, én inkább a sírásók mellé mennék, ott jobban fizetnek, mondta Höhn Tóni, aki meg motorra gyűjtött, Rigára, ahogy mondta is akkor, én autót kapok, szól az amerikai, legalábbis szeretnék, tette hozzá, ne lépj a száraz ágra, mordult rá mérgesen Höhn Tóni, pedig még csak éppen elértük az erdő szélét, elriasztod az őzeket, tette hozzá aztán már szelíden, de őzet nem láttunk, pedig azt követően már óvatosan mentünk, s ha beszélünk is, csak halkán, őzet nem láttunk, ám szedret annál többet, és szilvát, diót, még zsenge kukoricát is szedtünk, s amikor jóllaktunk, elvezettük az amerikaiit az odvas fához, aminek az üregében a cigarettát tartottuk, s még a tutajt is megmutattuk neki, a tutajt, amit valamikor olyan nádkötegekből készítettünk, mint amilyenekből a kis téglaházak tetejét rakják a munkások, és ez nem sülyed el, kérdezte bizalmatlanul az amerikai, hogy sülyedne, mondta Höhn Tóni kicsit sértődött hangon, ő tervezte, magyarázta a Nenádov gyerek az amerikainak, de látszott, az amerikai nem nagyon hiszi, hogy a nádtutaj fennmarad a víz színén, ezért magunkkal vittük azt a téglagyári tóig, s Höhn Tóni vízre tette, és azt mondta, hogy a szivárványos történetért cserébe most megmutatja, hogyan kell halat fogni, a Nenádov gyerek rám nézett, én meg a Nenádov gyerekekre néztem. Höhn Tóni pedig ráállt a tutajra, a szája elé tette a mutatóujját, hogy maradjunk csendben, aztán a víz felé közelítette a kezét, de ahogyan lassan hajolt lefelé, abban az ütemben csúszott ki alóla a tutaj, s röviddel azután Höhn Tóni szép nyugodtan beleborult a téglagyári tóba, milyen a víz, kérdezte a Nenádov gyerek, és nevetett, és az amerikai is nevetett, és én is nevettem, Höhn Tóni először csak morgott, csak aztán válaszolt a Nenádov gyerekeknek, melegebb, mint a levegő, mondta Höhn Tóni, és úszni kezdett, nem is csoda, jegyezte meg az amerikai, néhány órája még benne fürdött a nap.

Kun Árpád

PÁRBESZÉD

„Már ne gyere utánam, ne kövess,
most itt fekszem egy másikkal, és
nem hiányzol, csak zavarsz.
Ő jobb és szebb, csak amikor te voltál,
te árnyéktalan voltál. Ragyogtál,
s talán ragyogtam én is.”
„Lépj át! Aki árnyéktalan voltam,
az árnyékkod lettem. Vagyok, aki vagy.
Lépj át! Nézd, Jana ragyog.”